Ч. 272. Неділя 15 (2) грудня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудня.
РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Рада державна — Міжнародне положене. — Перед мировою конференциєю.

В четвер радила палата над континґентом рекрута.

Дебату почав справоздавець Лянґенган, по нім говорив пос. Клеменсевич. Почав говорити по польски, відтак по німецки. Заявив, що польскі социялісти видять в мілїтаризмі обтяжене працюючих верств. Парлямент, що ухвалює всї тягарі в грошах і людях, не має права рішати про війну і мир. Становище польских социяльних демократів супротив можливої війни висловлене є в відозві провізоричної комисиї зъединених польских сторонництв. Ся відозва поручає польским социяльним демократам, як мають поводити ся супротив евентуальної війни з Росиєю. Польска социяльна демократия, виповідаючи боротьбу росийскому царатови, здає собі справу з того, що сповнить сей обовязок не лише супротив свого народа, але також супротив міжнародної социяльної демократиї. Она пересьвідчена, що коли царат найде ся у війнї з одною з великих европейских держав, то всї польскі робітники будуть бороти ся проти него з найбільшим пожертвованем.

Пос. Романчук заявив в імени і з порученя українського клюбу, що представителї українського народа в Галичинї від ряду лїт голосували против континґенту рекрута, щоби тим способом запротестувати іменем свого народа против полїтики, систематично веденої супротив Українцїв правительством і державою. Тепер зміняють своє становище. Сего вимагає передовсїм консеквенция супротив становища, яке заняли щодо войскових предложень і трех нових военних законів. Дальше вимагає того інтерес держави, а крім того в теперішних специяльних условях національний інтерес Українцїв супротив все ще грозячої війни утотожнює ся з інтересом держави. Вкінци роблять се українські посли зі взгляду на удержане мира, бо вигляди удержаня мира є тим більші, чим сильнїйше держава приготовлена до оборони. На удержаню мира найбільше залежить Українцям в Галичинї і на Буковинї, бо ті краї найбільше потерпіли би наслідком війни, а Українцї в Австриї мусїли би зводити убийчу боротьбу з живучими в Росиї своїми українськими братами. Коли отже тепер галицкі Українцї хочуть цїлком сповнити свій обовязок супротив держави, то роблять більше нїж робить держава, котра не сповняє свого обовязку супротив них. Тимсамим они поносять без порівнаня більші жертви, нїж котрийнебудь инший нарід в Австриї. Певно з більшою готовостию, з більшою посьвятою і завзятем поспішили би до боротьби, поносили би більші жертви і могли би творити ще сильнїйшу підпору держави і престола, коли би старали ся позискати їх привязане — що не є трудно — і не знесилювали їх сили хибною і шкідною полїтикою, але підносили ті сили. Нехай памятають се керманичі держави, а також ті, що представляють себе передовсїм за привязаних до держави і династиї, а в дійстности ведуть лише еґоістичну полїтику та угнїтом і ослаблюванем Українцїв завдають державі і династиї найбільшу шкоду.

Пос. Немец заявляє, що чеські социяльні демократи стоять по сторонї тих, котрі борять ся против царату. Однак чеські социялїсти будуть голосувати против предложеня.

Пос. Коритовский складає іменем польского кола таку заяву: Кілько разів в гру входило скріплене державного становища монархії, Поляки попирали все зміряючі до того предложеня однодушною ухвалою. З теперішної нагоди користають, щоби тим радше вчинити те, що ходить тут о виконане істнуючого вже войскового закона. Число рекрута на 1913 р. є означене войсковим законом, так що розходить ся виключно о призвіл на бранку. Треба уважати користним моментом, що предложене вже тепер внесено і що парлямент вже тепер дискутує над сим. Коли предложене стане ся законом, то реченець бранки рекрута на весну будучого року заґарантує ся, а тимсамим насе-

---

1)

По балканьскім півострові.

(Образки з подорожий — після Г. Реннера, В. Ґайнборґа і др. зладив К. В.)

Ада-Калех, послїдний останок давної Туреччини.

Одного красного, весняного дня о 5 год. рано виплили ми на пароплаві „Альбрехт“, товариства паровоі плавби на Дунаю поминувши колишню білградску кріпость з ріки Сави на Дунай. Через три години плили ми до кріпости Смедерева, знаної в Европі під назвою Семендрія. Через цїлий той час видко було по лївім боцї Дунаю, на угорскій сторонї, рівний угорский низ з зеленими луками, ґрупами дерев та стадами худоби, а на правім, сербскім боцї виднїв ся горбоватий край з лїсами і полями та виглядаючими з поза дерев хорошими оселями. На узбічах коло Смедерева видко виноградник коло виноградника, а смедеревске вино зачисляє ся до найлїпших в краю.

Небавком надходять щораз близше гори, по лївім боцї стрімкі і лиси, по правім порослі лїсами; щораз висші і висші стають скалисті стїнки, якісь полупані, чудачні; ми заплили в яр чи радше в дебру, звану горішною Клісурою. Не можемо досить надивити ся на ті живописні спади, по правім боцї маємо острів Молдаву, в руслї ріки піднимає ся шпиляста скала Алядан, звана також Бабакаєк, а тепер розпочинає ся найкрасша часть дороги. Гори сходять ся ще близше; по лївім боцї тягне ся штучний гостинець, витесаний в горі і обезпечений муром. Се гостинець Сеченія, названий так по імени угорского мужа державного ґр. Сеченія, котрий єго побудував; гостинцем сим можна їхати з Базіяса аж до Оршови.

Коло угорскої стациї Дренкова входить на корабель лотсман, котрий переймає веденє корабля аж до Турн Северіна, бо ся часть ріки есть так небезпечна, що лиш привченим керманичам вільно туди плисти. Пливемо тепер поволїйше, бо вода творить многі плеса і шипоти, звані тут „бойками“, котрі поробили ся в той спосіб, що почерез ріку переходять пороги і виставають великі скали, котрі давнїйше дуже утрудняли плавбу, заким ще переведено реґуляцию.

Корабель від часу до часу зачинав дуже гойдати ся. Сиґналові стациї на лївім березї і численні бої або боднї показують нам дорогу, а з правого боку висуває ся гора Гребен (Гребінь), котра своїм виглядом впадає в очи. Щоби русло ріки розширити, треба було горб розсадити з боку, і він тепер мов би перерізаний спадає до води, а на нїм видко виразно поклади каміня. Зараз по тім слїдує тїснина Ґребена; може на яких 2000 метрів далеко, ріка по правім боцї від нас засипана скалами і підводними лавами. По трох великих порогах спадає вода з великим шумом в долину зі спадом 2 метри на 100 і так творить тут Дунай величаві шипоти. Мовчки споглядаємо на те величаве видовище: довкола нас голі, стрімкі, скалисті стїнки, побіч нас вода шумить і гудить та крутить ся довкола, а ми задумані сунемось поволи в тїснину Казан, до котрої вхід, зазначений двома стрімкими скалами, виднїв ся вже здалека мов би якась величезна брама.

Підчас коли доси вода шуміла і ревла, настала тепер величава тишина. Стрімкі стїнки високого на 800 метрів, Штребеца пускають свою тїнь на Дунай, широкий тут всего лиш на яких 160 до 180 метрів але зато дуже глубокий а на єго водї гойдають ся човенця, пороблені з пнів дерева. У воздусї літає орел а із розколин в скалах, де лиш яке дерево могло корінь запустити, виглядають цвитучі корчі; на горах виднїють ся лїси, хмарами нераз закриті, лучі сонця пересувають ся по скалах, відбивають ся у филях, вершки дерев шумлять з тиха а птички щебечуть свої весняні піснї. Так їдемо цїлими годинами серед величавої краси природи, що підносить і успокоює затрівожене доси серце чоловіка. А на гостинци Сеченія лусне часом хтось з батога, поганяючи воли, що тягнуть віз за собою до найблизшого села або засвище сильно вихор і розбудить нас з глубокої задуми.

лене буде мати нагоду впорядкувати свої приватні справи, що є значною поправою в відношеню до попередних літ. Польске коло буде голосувати за законом.

По промові пос. Калїни наради перервано і почала ся дискусия над наглячим внесенем послів Лясоцкого і Олесницкого в справі зміни ветеринарийного закона. По промові пос. Котляржа дискусию перервано.

Внесене послів Ґермана, Й. Ґроса, Лянґа і тов. о розширене правосильности закона про провізоричний реґулямін розширено також на 1913 р., приділено реґуляміновій комісиї.

Між інтерпеляциями є інтерпеляция пос. Лянґевгана, в якій питає ся президента мінїстрів, чи готовий зложити заяву, як представляє ся справа Прохаски на основі наспівших до послїдної хвилї вістий.

В запиті до президента пос. Гартль (нім. люд. п.) вказує на поведене ческих міст, котрі урядили маніфестациї в користь Сербів, що виглядає на братанє з ворогом. Бесідник висловлює жаль ізза сего. Підчас его промови приходить кілька разів до острих протестів із сторони ческих радикалів і ческих національних социялїстів. Німецкі націоналїсти оплескують промову.

Пос. Екснер (ч. с.) виступає рішучо против Гартля, котрий обжаловує Чехів прямо о державну зраду. Заявляє, що Чехи не пруть до війни, бо знають, що істнують инші дороги до полагоди спірних справ.

Про міжнародне положенє доносять з Відня: Поки що в міжнароднім положеню нема ніякої зміни. Алярмуючі поголоски з Білгорода, немов би Сербія питала о значінє і ціль оружних приготовлень на полудни монархії, показали ся біржевою спекуляциєю. Також не звістно у Відни нічого про намірену димісию Пашіча. Консуль Едль вернув вчера до Відня. Єго справозданє буде в найблизших днях оповіщене в виді відповіди на інтерпеляцию Лянґенгана. Доси не поставила Австрия Сербії ніякого жаданя що до сатисфакциї за обиду Прохаски. Однако ті жаданя не будуть упокоряючі, як о тім донесли деякі часописи, і будуть такі, аби їх Сербія могла приймити.

Конференция амбасадорів в Льондонї признасть без сумніву независимість Альбанії і відкличе жаданя Сербії що до занятя полоси краю над Адрийским морем.

Спiвробітник „Petit Parisien-а“ розмовляв з сербским відпоручником на льондоньску конференцию Николичем, який заявив, що не надїє ся, аби сербскі жаданя стоячі в суперечности з інтересами Австриї були увзглядненї. Сила знов переможе. Супротив тридержавного союза і почутя відвічальности других держав за викликанє европейской війни, є зрозуміле, чи Сербія буде відокремлена. „Побачимо, що дасть ся зробити — сказав Николич — на кождий спосіб виповнимо наш обовязок до кінця“.

Новинки.

Львів, 15 грудня 1912

— **Іменованя.** Президия гал. краєв Дирекциї скарбу іменувала концппістів скарбових: Анг. Дзюбіньского, Йос. Ельнера, Вол. Бромберґера, Ем. Ґермана, Йос. Карамана, Кар. Каштaлевича, дра Льва Раппапорта і Людв Бавера комісарями скарбовими в IX кл. ранги в галицких властях скарбових.

— **Вибори до ради повітової** в жовківскім повіті розписані з громад сільских (12 членів) на день 16 січня; для громад міских (7) на день 20 січня а для групи більших посілостий на день 22 січня.

— **В Бережанах** відбуде ся дня 17 грудня заходом Тов. „Бережаньский Боян“ сьвяточна академія в честь б. п. М. Лисенка.

— **Утопили ся.** З Жидачева доносять, що дня 9 с. м. утопили ся в ріці Стрию 17-лїтний Семко Іванів і 15-лїтний Іван Іванів оба деннї зарібники з Гніздичева.

— **Грізний огонь** вибух вчера около 10 год. рано в тапіцерскій робітни Александра Куровского в домі ч. 5 при ул. Скарбківскій і ширив ся так скоро, що заким сторожа пожарна могла его загасити, знищив все, що було в двох комнатах. Причиною пожежі стало ся, що Куровский хотячи як найскорше висушити морску траву до вибиваня фотелів і канап, казав её розстелити коло розпаленої печи. Необезпечена шкода виносить звиш 2000 К.

— **Перші жертви зими.** Оногди по полудни потис мороз і болото на улицях позамерзало, а що у Львові не спішать ся з посипуванем тротоарів піском, що зробила ся перша ожеледь, котрої жертвою стало ся кількоро людий. 14 лїтний Маркович, зарібниця Костек, робітник Здебеляк і 80-лїтна старуха Топфова в ріжних сторонах міста посовгнули ся і попадали, а кожде з них зломило руку. Передвчера знов рано урядникови банковому Б. захотїло ся їздити на лещатах по ул. Кадетскій; він упав і зломив ногу.

— **Курс кутя коний.** Управа школи кутя коний при Академії ветеринариї у Львові подає до відомости, що найблизший шести-місячний курс кутя коний зачинає ся дня 2 січня 1913. В цїли принятя на сей курс треба явити ся лично у управителя школи кутя (Львів ул. Кохановского ч. 67) найпізнїйше до 2 січня 1913 і предложити слїдуючі документи: 1) Сьвідоцтво укінченої з добрим успіхом школи народної; 2) сьвідоцтво визволу на челядника; 3) сьвідоцтво відбутя бодай 2 лїтної практики в характері челядника. Бідні ученики курсу кутя коний на случай добрих успіхів в науцї і доброго поведеня можуть дістати стипендию з краєвого фонду.

— **Застрілені жовнірями.** Вчера пополудни около 4 год. застрілили жовніри на Знесїню якогось робітника, після иншої версиї якогось наймита, що віз гній. Робітник той, чи наймит був запитий і розпочав з прохожими на гостинци авантуру. На то над'їхав транспорт войскових материялів до маґазину, супроводжений вояками, а пяний вчепив ся тодї вояка і вхопивши ґралї, хотів ними вояка пробити. Жовнір не надумуючись довго, вхопив за револьвер і стріляв та убив пяницю на місци.

Із Станиславова знов доносять про таку пригоду: Оногди о півночи, жовнїр, що стояв на варті коло зелїзничого моста в Єзуполи, добачив якихсь 4 людий, що підходили до моста. Мимо того, що вояк три рази до них

Рівнобіжно з гостинцем Сеченїя на лївім березї Дунаю веде тут тепер на правім березї до Оршови вузонька стежка а таблиця Траяна сповіщає здивованим людем, хто еї тут в скалах витесав.

На ніч стаємо в Оршові а рано з новими силами і сьвіжою відвагою при яснім сьвітлї сонця вандруємо до коронної каплиці. Єсть то шестигранний павільон з банею як цибуля, положений недалеко пограничної ріки Черна. Капличка стоїть в красім городї, подобаючий на маленький парк, бо то важна памятка з угорскої революциї в роках 1848/49. Кошут і другі ворохобники, втікаючи зі своєї вітчини, забрали були також корону сьв. Стефана і другі королївскі клейноди. Шукаючи пристановища в Туреччинї, не хотїли забирати з собою тих королївских відзнак і постановили полишити їх на рідній земли. Отже зложивши всї клейноди до зелїзної скринки, закопали їх тут глубоко в земли і аж тодї повтїкали. Чотири роки лежали ті клейноди тут закопані а коли їх в 1853 р. віднайдено і скринку отворено, показало ся, що хрест на самім вершку корони був зігнений. На памятку сеї подїї хреста на коронї вже не випростувано і від того часу угорску корону чи то на грошех чи на якихсь инших предметах і документах представляють з зігненим хрестом а в тім місци, де она була закопана, поставлено каплицю, котру й названо коронною. На самій серединї тої каплички єсть марморова ямка нїби керничка а на еї сподї видно марморову таблицю з написию, пригадуючою сю історичну подію. Марморовий образ Матери Божої з дитятком надає каплици релїґійного характеру а грубі книги, що лежать на столї, можуть множеством підписів служити за доказ, як богато заходить сюди туристів.

Оглянувши каплицю, ідемо відтак вздовж Дунаю аж до того місця, де єсть маленька затишна причаль а де стоять човни до перевозу на **А д а К а л е х**, сьвідки позабутого послїдного останка давної Туреччини, невеличкого острівця на Дунаю, положеного саме в тім кутику, де сходять ся границї Австро-Угорщини, Сербії і Румунії. Зараз якийсь Турок предкладає нам свої услуги і до того ще по нїмецки а коли ми згодили ся, то той музулманин помагає нам всісти до човна. Коли відтак клинкнув „Маммуд“ (Магмуд, Могаммед), прибіг якийсь старший его товариш, вхопив за керму і тепер пустились ми на синю воду Дунаю.

А вода страшенно рвуча; лодкарі мусять ужити всеї своєї сили і вручности, щоби не розминутись зі своєю цїлию. Легонький, холодний вітерець повіває, вдихаємо повними грудьми пахучий воздух та покріпляємо серце і легки прекрасним видом. Ще кілька сильних ударів веслом і ми на тім щасливім куснику землї в Европі, де люди жиють серед впорядкованих відносин а не платять анї сотика податків, не знають нї митової оплати, нї войскової служби анї навіть місцевої полїциї, ба, що найдивнїйше, навіть не знають, до котрої они держави поправдї належать.

Кілька сот лїт тому назад, коли ще Турки мали на балканьскім півострові необмежену власть і в своїх воєнних походах заганяли ся не лиш за Дунай на Угорщину але аж під Відень, не вірили навіть тим Сербам і Волохам, що приняли були магометаньску віру і для того обсадили сей островець, що колись замикав Дунай та спиняв плавбу на нїм, поселенцями чисто турецкої крови і побудували тут як на давні часи сильну кріпость, від котрої пішла й назва острова. На Угорщинї називають сей остров звичайно Новою Оршовою, уважаючи еї нїби за присїлок до Старої Оршови. Коли на берлиньскім конґресї в 1878 р. розділювали краї на балканьскім півострові позабули всї на сей островець і він позістав до нинїшного дня турецким хоч нїби під опікою Австро-Угорщини. Тут жиє около 800 Турків чистої крови, бо чужинцям не вільно осїдати на острові, а в кріпости стоїть маленька австрийска залога під проводом одного поручника.

Кровю записана історня сего острова. Більше як сто лїт вели Австрийцї борбу з Турками о сей остров а властителї острова зміняли ся нераз дуже борзо один по другім. Так було в роках 1688, 1690 і 1717. В сїм послїднім роцї заняли були Турки сей остров а вже в рік опісля відобрали его від них Австрийцї; але вже в 1738 р. відобрали були Турки знову обі Оршови а навіть по мировім договорі в Білградї 1739 позістав остров власностию Турків. Опісля стратили були Турки знову Ада Калех на короткий час; але по упадку Білграду в 1789 стались знов панами острова і здержали его аж до найновійших часів, розуміє ся з деяким обмеженєм, а то ось як до того прийшло.

Підчас російско-турецкої війни в 1878 р. Турки боячись, щоби Росия не забрала сей остров і не розмістила своєї фльоти на Дунаю, просили Австро Угорщину, щоби она на якийсь час забрала сей остров. Австро Угорщина так і зробила і умістила на острові свою залогу. Коли відтак на берлиньскім конґресї забули на сей остров, то він все ще позістав нїби власностию Туреччини але з тим, що Австро-Угорщина може на нїм держати свою залогу. Позаяк островець не представляє такої вартости, щоби аж заводити спори ізза него, то він до нинїшного дня позістав поправдї нї турецкий нї австрийский. (Дальше буде).

крикнув, они не станули, а тоді вояк після інструкциї стрілив і убив одного з них, як показало ся, селянина із сусідного села.

— **Також поступ.** На однім з передмість Берлина арештувала полиция сімох молодих людий, зорґанізованих під командою якогось Каліньского в справедший клюб злодійский. Клюб той мав завсїгди числити лиш сімох звичайних членів, а прочім могли бути лиш ґістьми в клюбі. Кошти удержаня клюбу і спільних пирів покривано із спільної каси, до котрої складано всї гроші, які члени клюбу одержували від своїх спільників, купців, що купували у них крадені річи. Треба ще, щоби злодії казали свій клюб зареєструвати і видавали ще може злодійску ілюстровану ґазету.

— **Справа крадежі машинового карабіна в Кракові**, про котру ми вчера в телеґрамі коротко донесли, так представляє ся: Досьвіта минулої суботи, як раз тиждень тому назад, донесено дирекциї поліциї з касарні 3 полку уланів при ул. Зьвіринецкій над Вислою, що із замкненого маґазина вкрадено люфу і замок машинового карабіна. На місци крадежі явив ся комісар поліциї, котрому вказано виломане вікно маґазину, здогадуючись, що тою дорогою доконано крадежі. Підозріне звернуло ся против урльопованого фрайтра відділу машинових карабінів Андрія Рахвала, котрий в жовтни скінчив трилїтну службу войскову і виїхав до царства польского в Росиї звідки походив. Стверджено, що він в послідних днях перебував в Кракові. На основі знайденої в касарни фотоґрафії розіслано за ним депеші до урядів поліцийних в Галичині і до пограничних пруских міст. Того самого дня надійшла з Мисловиць депеша від тамошної поліциї, котра на основі присланого опису арештувала Андрія Рахвала і відобрала ему зложені в мішку части машинового карабіна. На місце виїхав комісар Крупіньский і перевів доходженя. Рахвал видав спільників трох підофіцирів відділу машинових карабінів, котрих сейчас арештовано і відставлено до войскового суду. Після доходжень Рахвал одержав порученє крадежи від київского ґенерального штабу а титулом зачету доручено ему кількасот корон, котрі розділив між спільників.

Нагороду 2000 мав одержати по доставі карабіна. Маґазин карабінів утворив вафенмайстер, маючий ключі, подав Рахвалови через вікно части карабіну, при помочи двох иньших спільників. Рахвал пішов з касарні просто на дворець і поїхав до Мисловець; тамошній поліциї подав фальшиве називиско. Чутка о арештованю в Мисловицях російского офіцира, котрий там мав відобрати вкрадений карабін, показала ся неправдивою.

— **Убийство задля рабунку.** В селї Бужку недалеко Білого Каменя знайдено в ріці Бузї тіло 28-лїтного торговельника худобою Герша Аппермана. Він мав зломану кість мозкову, розпукнену лобину і 4 рани на голові. Здогадують ся, що Апперман став ся жертвою рабункового убийства, тим більше, що его жінка каже, що на три дні перед знайденем его тіла вибирав ся він з дому на закупно худоби по селах і мав при собі 500 корон, котрих при тілї не найдено. Поліция єсть мабуть вже на тропі злочинців.

Господарство, промисл і торговля.

— **Господарско - ветеринарийний курс в Бібрці.** Філїя Краєвого Товар. господарского „Сільский Господар" в Бібрцї уряджує при підмозї Головної Ради Товариства в днях від 30 грудня 1912 до 2 січня 1913 р. курс господарско-ветеринарийний в Бібрцї. Провідник сего курсу Вп. Мариян Оржеховский, ветеринарийний лїкар з Біорки, виголосить в сих днях виклади; супроваджені демонстрациями на фантомах, таблицях і ветеринарийних інструментах. По скінченю курсу участники одержать сьвідоцтва відбутого курсу. Зголоситись належить у Впр. о. Йосифа Савицкого в Бібрці.

Телеґрами.

Білосток 14 грудня. Згоріла тут прядільня і ткальня Шапіри. Шкода виносить 100.000 рублів.

Москва 14 грудня. Суд воєнний розпочав судити справу 86 артилеристів, котрі будучи на вправах яко резервісти проявили непослух властям.

Петербург 14 грудня. Жовтняки вислали телеґраму з виразами симпатиї до презесів народних зборів Болгариї, Сербії, Чорногори і Грециї.

Петербург 14 грудня. Кадети мають зложити в думі внесеня о вибір комісиї з 44 членів до справи реформи ординациї виборчої.

Атини 14 грудня. В доповненю свого звіту доносить ґенерал Сапунцакіс, що в хвили обсадженя Греками горба Аетокогон Турки втекли, полишивши 7 пушок і богато муніциї. Турки сховали ся до фортів в охрестности Янїни, Греки заняли позициї напроти тих фортів.

Атини 14 грудня. Полковник деля Ґраматіка телеґрафує з Хіос: Неприятель напав вчера на село Качієс, але его відперто зі стратами. Около полудня заатакували Турки Греків в місцевости Ст. Ґеорґіос але без успіху.

Цїна збіжа у Львові.

дня 13-го грудня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·—	до	10 50
Жито	9 30	„	9·60
Овес	9·80	„	10·30
Ячмінь пашний	8·40	„	8·80
Ячмінь броварний	8·80	„	9·80
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до варени	11·—	„	14 —
Вика	—·—	„	—·—
Бобик	—·—	„	—·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	95·—	„	115·—
Конюшина біла	90·—	„	125
Конюшина шведска	100 —	„	125·
Тимотея	28 —	„	34

Надіслане.

— **Конкурс.** Краєве Товариство господарске „Сільский Господар" у Львові (ул. Зіморовича ч. 20) розписує отсим конкурс на обсадженє трох окружних рільничих інспекторатів, які мають утворити в трех центрах краю для веденя справ господарских Філїй Товариства в тих округах. Кандидати мають виказатись рільничим образованем, при тім замічає ся, що о сї посади можуть також убігати ся кандидати з низшою рільничою школою. Платня і павшаль на обізди Філїй і Кружків Товариства після умови. До подана належить залучити сьвідоцтво укінченої рільничої школи і curriculum vitae. Речинець конкурсу кінчить ся в днем 1 січня 1913. — За головну Раду Краєвого Товариства господарского „Сільский Господар" у Львові. Др. Евг. Олесницкий; о. Т. Войнаровский.

— „**Господарска Часопись**", одинокий український ілюстрований рільничо - господарский двотиждневник, орган Краєвого Товариства господарского „Сільский Господар" у Львові. Виходить кождого 10 і 25 що місяця. Передплата на цїлий рік 4 К, на пів року 2 К.

Сотрудниками „Господарскої Часописи" є фахові знатоки рільничої господарки. В „Господарскій Часописи" читачі знайдуть користні і поучаючі поради, як упорядкувати, поліпшити господарство і як збільшити его видатність.

В „Господарській Часописи" друкують ся статі з обсягу ріжних галузий господарства, а то: рільництва, садівництва, городництва, сіножатий, пасовиск, пасічництва, хову рогатої худоби безрог, дробу і т. д.

В „Господарскій Часописи" поміщує ся кромі сього офіцияльні розпорядженя, відомости з діяльности Головної Ради, Філїй та Кружків Товариства.

Рівнож поміщують ся приватні оголошеня і аноиси по цїні 20 сот. від рядка дрібним друком чотири рази ломаного; шеста часть сторони 8 К, четверта часть 12 К, трета часть сторони 15 К, половина сторони 20 К. Цїла сторона 40 К. При більшеразовім поміщуваню оголошеня уділяє ся опуст.

Щоби оминути накопичення роботи з початком нового року з виготовленем адрес і т. д., поспішити ся з надісланем передплати на р. 1913. Хто надішле передплату на 1913 р. перед днем 31 грудня с. р., сей одержить безплатно ілюстровану книжку: „Годівля курий", написав Григорий Герман, в цїні 1 К.

Передплата на рік 4 К, на пів року 2 корони.

Адреса „ГОСПОДАРСКОЇ ЧАСОПИСИ": Львів, ул. Зіморовича 20.

За редакцию відповідає АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.